

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Piotr Hofmański (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w dniu 13 maja 2014 r.,
w przedmiocie inicjatywy sądu właściwego do rozpoznania sprawy o przekazanie
jej do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru
sprawiedliwości
zawartej w postanowieniu Sądu Rejonowego w S.
z dnia 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Kp [...],
skierowanej w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego

p o s t a n o w i ł:

**sprawę przekazać do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w J.
VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w W.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy w S.,
sygn. II Kp [...], zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy
do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.
Wniosek umotywowano tym, że sprawa dotyczy rzekomego fałszowania
dokumentów oraz przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków
służbowych przez sędziego tego Sądu, będącego zarazem jego wiceprezesem
oraz pracowników sekretariatu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjatywa Sądu Rejonowego w S. jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie. Niejednokrotnie podnoszono w orzecnictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy istotne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tak właśnie jest w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy w S. stanął przed koniecznością rozpoznania w postępowaniu o sygn. II Kp [...] zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie zarzutów rzekomego popełnienia przestępstwa przez sędziego i pracowników tego Sądu. Niezależnie od stopnia uzasadnionego podejrzenia do co popełnienia tych czynów, w ocenie Sądu Najwyższego rozpoznanie zażalenia na wspomniane postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa mogłoby stworzyć przekonanie o braku warunków do bezstronnego rozpoznania sprawy (por.np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNwSK 2008, poz. 2077). Nie bez znaczenia jest przy tym to, że sprawy o przestępstwa popełnione przez sędziów w związku z wykonywaniem przez nich zawodu budzą szczególne zainteresowanie społeczne. Okoliczności te, nawet gdyby nie kwestionować tego, że brak jest obiektywnych powodów do powątpiewania w bezstronność sędziów Sądu Rejonowego w S., prowadzą do uznania, że w interesie wymiaru sprawiedliwości leży rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez sąd inny niż właściwy, najlepiej zaś sąd położony poza okręgiem Sądu Okręgowego w K..

Na marginesie tylko należy zauważyć, że zwrócenie się do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k. nie jest uzależnione od uprzedniego wyłączenia na podstawie art. 40 bądź art. 41 k.p.k. wszystkich, czy też większości sędziów orzekających w danym sądzie. Zauważyć należy też, że Sąd Okręgowy w K., badający zasadność przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 43 k.p.k., nie był władny badać skuteczności postanowień Sądu Rejonowego w S. o wyłączeniu poszczególnych sędziów tego Sądu. Nawet orzeczenie obciążone wadą bezwzględną z art. 439 § 1 k.p.k. korzysta z domniemania niewadliwości i zachowuje swą skuteczność do czasu uchylecia go

w trybie przewidzianym prawem, np. skutkiem rozpoznania zażalenia (które *nota bene* w omawianej sytuacji nie było dopuszczalne). Sąd Okręgowy w K. pochylnie odmówił zastosowania art. 43 k.p.k., co pozostaje jednak bez znaczenia wobec treści niniejszego postanowienia Sądu Najwyższego.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

[aw]